

Publicerad 2006-01-25 17:49 av Blåhäxa

Denna texten handlar om mina minnen om min morfar - Ukki.

En Flicka utan namn...

En flicka utan namn…

Mina minnen om Ukki (morfar)

Jag var flickan utan namn, för det tyckte du inte att jag var värd…

I så många år har jag inte tänkt på dig, du har fått vila i ditt grav för dit la jag min sorg under den kalla vinterdagen då du begravdes.

Det var en konstig dag, ingen som kände sorg och saknad efter dig, vi ville bara se till att du verkligen var borta! Det vackra i denna dag var lättnaden över att det var över nu… för du hade gjort illa, oss alla…

Och inte minst för mig – en tunn liten fågel – flicka som inget namn fick ha.

Min morfar – han var en sträng man. Inte för att han ville uppfostra och ha ordning, utan för han ville ha makt och kontroll.

Han avskydde kvinnor, det fans bara ett slags kvinnofolk för honom och det var horor, allihop.

Jag var ett frö till hora, och det skulle jag veta.

Jag minns när jag var en liten sprallig tös på 5 års ålder… Det var vinter i det kareliska landskap, ruggigtkallt var det, kylan knakade i det gamla trähusetshörnor.

Jag satte mig i gungstolen och gungade, omringad av vuxna släktingar, väntandes att min lilla kusin Mika skulle vakna från sin tupplur.

Jag skulle inte höras och helst inte synas, men det var så svårt att bara sitta stilla. Sjunga kunde jag bara om han inte fans där, men han fans där ju hela tiden… tills lönen kom och han kunde sticka sin väg – festa med sina damer.

”Flicka! Nu får det vara nog! Mika sover!” och så blev han så arg på mig, tog ett grepp i min nacke och huttade iväg mig – ute i kylan, utan kläder utan skor.

Det var så kallt! Mitt lilla linne och de röda bomullsstrumpbyxor höll inte värmen mer än en minut… jag hoppade och hade mig för att hålla värmen – men kylan den trängde sig in i mina lemmar… jag vet inte hur lång tid jag fick vara där ute. Kommer ihåg bara känslan av skammen som jag bar!

Snälla morfar – vad var de som jag gjorde, som var så fel?

Att jag inte en liten pojke blev?

Mina minnen om morfar har inte varit speciellt ljusa, de ända gången jag såg honom glad var när han var berusad och skulle iväg till sina äventyr. Han kunde försvinna för flera dagar och trots att de fans en lättnad över att han var borta – fans där även en fruktan om när han åter skulle komma tillbaka.

Jag var nog för ung och naiv för att förstå vad som pågick, minns bara den sorgsna atmosfären när morfar tog med sig hem dessa ”damer”. Han behandlade dem med respekt, bara för att förnedra oss, sina egna kvinnobetjänta. Mormor sprang i köket som en skållad råtta, hon förväntades ju servera de ”fina folket” med minst sju sorters kakor och kaffe! Var jag än satte mig så kom morfar och

sa: ” Flicka! Flytta på dig, ge stolen till…”

Jag minns bara en gång när han var ”snäll” mot mig, då var han som vanligt berusad och konstigt nog – på ovanligt gott humör. Vi satte oss i köket, Mormor höll på att göra surdegsbröd, minns den stora tunnan som låg mitt i köksgolvet och doften av rågmjöl. Morfar satte sig på stolen och sjöng, han vinkade till mig och sa ”Flicka, kom här och sätt dig ner i Ukkis knä”. Jag var så livrädd för honom så jag gjorde vad han sa. Jag satte mig i hans famn och darrade som ett asplöv. Mormor skrattade nervöst och sjöng med honom, trots att hon aldrig brukade sjunga annars – för de vågade vi ju inte, för vi visste ju aldrig…

Så detta är mina minnen om min morfar – Ukki, han gjorde sitt bästa för att forma mig till en kuvad kvinna! Trots sina tappra försök misslyckades han med uppgiften. Den som slutade i de kalla, vackra vinterdag, på kyrkogården i Nyslott.

Jag är ledsen morfar – Ukki, jag känner ingen saknad efter dig, ingen kärlek eller hat.

Du fyller ingen tomrum, möjligtvis en glimt av sorg – för att jag aldrig kunde bli de du ville jag skulle vara – eller ville du överhuvudtaget något?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Blåhäxa med Poeter.se id #6665 innehar upphovsrätten